

Sygn. akt VI Ga 69/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus-Rząsa

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I i III wyroku Sądu Rejonowego
w P. V Wydziału Gospodarczego z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt
V GC 399/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w Ś. kwotę 1.099,56 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia

10 września 2015 r. do dnia zapłaty, natomiast co do kwoty 929,94 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2015 r. powództwo oddala,

III.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 112,26 zł (sto dwanaście złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów procesu,

2. oddala apelację w pozostałej części,

3. zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. w Ś. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 322,92 zł (trzysta dwadzieścia dwa złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.029,50 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż kwota objęta pozwem należną mu jest tytułem niewypłaconej dotychczas części świadczenia z tytułu odszkodowania, obejmującego zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności przeniósł na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu

kosztów najmu samochodu zastępczego. Pozwany uznał należne odszkodowanie jedynie do kwoty 2 841,30 zł - ograniczając jednostkową stawkę najmu pojazdu z kwoty 180 zł netto do kwoty 105 zł netto. W ocenie powoda przyjęta w umowie najmu dzienna stawka w wysokości 180 zł netto jest adekwatna do lokalnego poziomu cen stanowiąc stawką rynkową nie odbiegającą rażąco od stawek stosowanych na rynku lokalnym przez konkurencyjne podmioty dla klas samochodów odpowiadającej klasie pojazdu wynajętego.

We wniesionym od wydanego w sprawie nakazu zapłaty sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał, iż ponosi odpowiedzialność co do zasady, kwestionując stawkę za wynajem pojazdu zastępczego, oceniając ją jako zawyżoną i nieuzasadnioną. Zdaniem pozwanego średnia stawka cen stosowanych przez podmioty na rynku lokalnym dla pojazdów wynajętego przez powoda nie powinna przekraczać 129,15 brutto. Dlatego też pozwany wypłacił z tego tytułu za okres 22 dni kwotę 2.841,30 zł. brutto.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015r. powód podtrzymał żądanie pozwu co do należności głównej, wnosząc o zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 10.09.2015r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie co do odsetek cofając pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w P.zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda I. Sp z o.o. w Ś. kwotę 2029,50 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 10.09.2015r. do dnia zapłaty (I), w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (II), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 719 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (III).

W uzasadnieniu dla niniejszego Sąd Rejonowy ustalił, iż powód (...) Sp. z o.o. w R. prowadzi działalność obejmującą m.in. wynajem samochodów zastępczych na czas naprawy pojazdów uszkodzonych wskutek kolizji i wypadków drogowych. W ramach tej działalności wynajął samochód zastępczy marki C. (...) - uszkodzonej D. K., której samochód marki R. (...) uległ kolizji drogowej w dniu 13.07.2015 r. Czasokres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił od dnia 15.07.2015r. do dnia 5.08.2015r., tj. w okresie naprawy tego pojazdu w serwisie. Poszkodowana nie posiadała innego środka transportu samochodowego, którym mogłaby zastąpić uszkodzony w wyniku kolizji komunikacyjnej pojazd. Wynajmując auto zastępcze uszkodzona zaakceptowała stawki czynszu zgodne z cennikiem strony powodowej, adekwatne do wyposażenia pojazdu, jego typu, stanu technicznego oraz rocznika. Sprawca kolizji drogowej, a więc szkody w pojeździe uszkodzonej, posiadał ubezpieczenie w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, któremu została zgłoszona szkoda. Powód w dniu 07.08.2015 r. wystawił na fakturę VAT na kwotę brutto 4.870,80 zł, przy przyjęciu stawki 180 zł netto (brutto 221,40 zł) za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 15.07.2015 r. uszkodzona przeniosła na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz ze wszystkimi prawami z nią związanymi, w stosunku do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego częściowo uregulował roszczenie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przyjmując, na podstawie decyzji z dnia 10.08.2015 r. , iż zasadnym było wynajęcie pojazdu na okres 22 dni, ale przy przyjęciu stawki 105 zł netto (129,15 zł brutto) za jeden dzień najmu, wypłacając z tego tytułu kwotę 2.841,30 zł. Powód wzywał pozwanego do dobrowolnego spełnienia należności objętej pozvem pismem z dnia 17.08.2015 r. Pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie. Sąd podzielił argumentację i stanowisko strony pozwanej. Strona pozwana przyjęła na siebie w oparciu o umowę ubezpieczenia OC odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego do jakiego doszło w dniu 13.07.2015 r., wskutek czego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność uszkodzonej. W następstwie kolizyjnego uszkodzenia samochodu, uszkodzona dokonała wynajmu pojazdu zastępczego. Z tytułu tejże umowy wystawiona została stosowna faktura, znajdując oparcie we włączonym do umowy cenniku powodowej spółki, którą uszkodzona zaakceptowała. Ubezpieczyciel zobowiązany jest do naprawienia szkody w formie zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Powypadkowa utrata możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego stanowiła szkodę majątkową w ujęciu ustalenia szkody metodą dyferencyjną (różnicową), zgodnie z którą szkodę stanowiła różnica między stanem majątku uszkodzonego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia sprawczego, a stanem, który by istniał bez tego zdarzenia. Wydatki poniesione przez uszkodzoną na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego samochodu w następstwie

zdarzenia szkodzącego – które by nie powstały bez tego zdarzenia – prowadziły do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Refundacji przez ubezpieczyciela mogły podlegać tylko wydatki celowe i konieczne - rzeczywiście poniesione w wyniku najmu pojazdu zastępczego. Analiza zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza umowy najmu i cennika stanowiącego jej załącznik doprowadziły do wniosku, iż takie właśnie wydatki poniosła poszkodowana, która umową cesji przeniosła swoją wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu na stronę powodową. Stąd potrzeba najmu samochodu za przyjętą kwotę zasługiwała na miano wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalając tym samym na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z jednoczesnym zachowaniem rozsądnej proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela, a obciążeniem dłużnika. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany nie wykazał w jakim zakresie doszło do zawyżenia stawki najmu pojazdu zastępczego z kwoty 105 zł netto (129,15 zł brutto) do kwoty netto 180 zł (221,40 zł brutto). Poszkodowana zaakceptowała taką stawkę, pozwany przedstawił cenniki wynajmu aut w innych firmach, tak jak powód, ale zdaniem Sądu ich analiza nie wykazała, aby doszło do rażącego zawyżenia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez stronę powodową, a tylko takie ustalenie prowadziło do oddalenia powództwa. Stąd Sąd Rejonowy zasądził kwotę 2.029,50 zł, przy przyjęciu kwoty 180 zł netto za okres 22 dni wynajmu pojazdu zastępczego, przy uwzględnieniu kwoty dotychczas wypłaconej przez pozwanego z tego tytułu. W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., przy czym zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. w zakresie w jakim powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia Sąd umorzył postępowanie. W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi stronę pozwaną jako stronę, która przegrała proces w znacznej części.

Apelację od powyższego wyroku co do pkt I i III wniósł pozwany, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 361 § 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda odpowiadała stawkom rynkowym i pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła
- art. 361 § 1 kc poprzez uznanie, że stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego ustalona między poszkodowanym, a wynajmującym stanowi podstawę ustalania wysokości szkody poniesionej przez poszkodowanego, nawet jeśli jest zawyżona,
- art. 361 § 1 kc poprzez zasądzenie kwot, które nie pozostawały w adekwatnym normalnym związku przyczynowym ze szkodą, przez to doszło do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego,
- art. 822 § 1 kc poprzez nałożenie na pozwanego obowiązku zapłaty odszkodowania przekraczającego granicę odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela udzielającego ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

2. przepisów postępowania cywilnego, a to:

- art. 6 kc i art. 232 kpc poprzez naruszenie reguł dotyczących rozłożenia ciężaru dowodu i uwzględnienie powództwa pomimo, że strona powodowa nie wykazała okoliczności pozwalających uznać koszty najmu pojazdu zastępczego za niezbędne, celowe i ekonomicznie uzasadnione oraz pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła,
- art. 227 kpc w zw. z art. 278 kpc poprzez samodzielne ustalenie przez Sąd pierwszej instancji, iż zastosowana przez powoda stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadała średnim stawkom stosowanym na rynku lokalnym, pomimo, iż wyjaśnienie tych okoliczności wymagało posiadania wiadomości specjalnych i skorzystania z pomocy biegłego.

Zważywszy na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I instancję wraz z zasądzeniem od powoda na

rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Ponadto pozwany wniósł o rozpoznanie w trybie art. 380 kpc mającego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy postanowienia sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. motoryzacji na okoliczności wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie spornym pozostawała wysokość stawki najmu wynikająca z umowy najmu pojazdu zastępczego zawartej pomiędzy powodem, a poszkodowaną, która w ocenie pozwanego była nadmiernie wygórowana nie stanowiąc tym samym wydatku celowego i ekonomicznie uzasadnionego.

Sąd Okręgowy w tym zakresie nie podziela dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ustalonego stanu faktycznego i poczynionych wniosków.

Zaznaczyć też należy, iż podstawowym celem postępowania apelacyjnego jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Sąd apelacyjny ma nie tylko prawo, lecz i obowiązek rozważenia na nowo całokształtu okoliczności, istniejących w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej oraz własnej ich swobodnej i samodzielnej oceny (art. 233 § 1 kpc i art. 316 § 1 kpc w zw. z art. 391 kpc). Z istoty apelacji wynika, że sąd drugiej instancji nie ogranicza się do kontroli sądu pierwszej instancji, lecz bada ponownie całą sprawę i rozważając wyniki postępowania przed sądem pierwszej instancji, władny jest ocenić je samoistnie.

Mając na uwadze powyższe Sąd dokonał samodzielnej oceny i wywiódł samodzielne wnioski w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiło ustalenie czy stawka za wynajem samochodu zastępczy wynikająca z umowy najmu zawartej między powodem, a poszkodowaną to jest w wysokości 180 zł netto (221 z kwoty brutto) stanowiła stawkę, która uprawniała powoda do stwierdzenia, iż wydatek w postaci kosztu najmu samochodu zastępczego w łącznej kwocie 4870,80 zł jako iloczynu w/w stawki i 22 dni należało zakwalifikować jako wydatek celowy i ekonomicznie uzasadniony.

Dla wykazania powyższego powód przedłożył umowę najmu oraz fakturę VAT z których to dokumentów wynikało, iż poszkodowana zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego ustalając stawkę 180 zł netto (221 z kwoty brutto) oraz wydruki ze strony internetowej wypożyczalni (...), M. C..pl, pl.sixt.com/php/reservation/offer config, oraz P. z których wynikały stawki brutto za najem pojazdów analogicznej klasy, przy zbliżonym czasokresie najmu w wysokości : 260,76 zł , 245 zł (przy kaucji 500 zł), 233,82 zł, 184, 50 zł (przy kaucji 1000 zł). Pozwany zaś zawnioskował dla wykazania spornej okoliczności dowód z opinii biegłego oraz wydruki ze strony internetowej wypożyczalni S. R. a car, samochody – R..pl, S. z których wynikały stawki brutto za najem pojazdów analogicznej klasy , przy zbliżonym czasokresie wynajmu w wysokości: 109,80 zł, 97 zł, 123 zł. Wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego został na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015r. przez Sąd Rejonowy oddalony. W zakresie tego postanowienia pozwany nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc. Stosownie do treści tej normy stronie która zastrzeżenia nie zgłosiła nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie Sąd powinien przyjąć pod rozwagę w urzędzie albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Skutkiem niezgłoszenia przez stronę wniosku o wpisanie zastrzeżenia do protokołu jest więc utrata prawa powoływania się na takie uchybienie. W dalszym toku postępowania strona nie może skutecznie zarzucać apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania polegającego na wydaniu postanowienia które może być zmienione, uchylone stosownie do okoliczności jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie (wyrok SA w Warszawie z dnia 17.09.2015r. I ACa 52/15). Ponieważ wyjątki przewidziane

w omawianej normie nie zachodziły, skoro strona pozwana przedmiotowego zastrzeżenia nie złożyła, zarzut co do pominięcia dowodu z opinii biegłego nie mógł odnieść zamierzonego skutku apelacji. W ocenie Sądu brak było podstaw dla rozważania przeprowadzenia tego dowodu z urzędu.

Sąd Rejonowy dysponując pozostałym materiałem dowodowym (w/w wydrukami) winien dokonać jego analizy i w jego oparciu poczynić ustalenia co do średniej stawki rynkowej w omawianym zakresie. Zgłoszone dowody w postaci wydruków ze stron internetowych stanowiły dowód dopuszczalny, strony nie kwestionowały, iż odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy, adekwatny do rozpatrywanego stanu faktycznego. W tym celu więc Sąd Okręgowy dokonał arytmetycznego wyliczenia średniej z w/w stawek uzyskując uzyskał wynik : 179, 13 brutto. Następnie w ten sposób uzyskaną stawkę porównał ze stawką wynikającą z umowy najmu zawartej pomiędzy poszkodowaną , a powodem - różnicę pomiędzy tymi stawkami oceniając jako wygórowaną, tym bardziej, iż wskazywane przez powoda wypożyczalnie stosowały dodatkowe zabezpieczenia np. kaucje, co nie pozostaje bez wpływu na rynkową dostępność proponowanych przez nie usług. Tym samym przyjmując iloczyn stawki 179, 13 x 22 dni wynajmu uzyskał kwotę 3 940 zł , co po odliczeniu kwoty już wypłaconej przez ubezpieczyciela 2 841, 30 zł dawało różnicę w wysokości 1099, 56 zł , którą to Sąd zasądził, co do kwoty 929, 94 zł (różnica co do kwoty żądanej pozwem) powództwo oddalił (1I).

Częściowo zasadnym więc okazał się zarzut naruszenia art. 361 § 1 kc i 822 § 1 kc. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 kc. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Stwierdzenie, że pomiędzy zachowaniem, a powstaniem szkody istnieje związek przyczynowy typu *conditio sine qua non*, pozwala przejść do drugiego etapu, polegającego na badaniu, czy jest to związek przyczynowy normalny (adekwatny). Należy zatem ustalić, czy w łańcuchu kolejnych przyczyn i skutków mamy do czynienia tylko z takimi przyczynami, które normalnie wywołują dane skutki. Wprowadzony został tutaj element oceny. Innymi słowy, jeśli zaś jakiś poniesiony koszt dochodzony jako strata nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, nie jest jego normalnym następstwem, to odszkodowanie ulega pomniejszeniu. W tym sensie normalny związek przyczynowy pełni, poza funkcją przesłanki odpowiedzialności, także rolę ogranicznika wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest bardzo często czasowa niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to istnieją podstawy do przyjęcia, że mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż w ramach odszkodowania należą się jednak tylko celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko SN zawarte w uchwale z dnia 13.06.2003r, sygn. akt III CZP 32/03, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji istotnym jest, że na gruncie przedmiotowej sprawy należy to odnieść do stawek najmu, które powinny być celowe i ekonomicznie uzasadnione, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym, z tym jednak zastrzeżeniem, że stawki przyjęte przez poszkodowanego nie mogą rażąco odbiegać od tych lokalnych. Powód nabył wierzitelność w drodze cesji /art. 509 kc/ t.j. w takim wymiarze w jakim przysługiwałyby poszkodowanemu. Podstawową funkcją odszkodowania jest zaś kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.). Sąd zgadza się z tezą, że poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania najtańszego usługodawcy, nie można jednak

popadać w dowolność, biorąc pod uwagę, że to powód w istocie miał decydujący wpływ na wysokość tej stawki. Powód nie wykazał przy tym, że zastosowana wysoka stawka odbiegająca od tych średnich dla samochodów segmentu odpowiadającemu uszkodzonemu, miała w indywidualnym przypadku poszkodowanego w przedmiotowej sprawie racjonalne i ekonomiczne uzasadnienie, a tym samym szkoda w zakresie przekraczającym stawki średnie pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym. W sprawie należy także mieć na uwadze specyfikę sytuacji, a to zawarcie umowy o najem przez poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym i cesję wierzytelności. Doświadczenie życiowe uczy, że nie był on bezpośrednio zainteresowany w najmie na optymalnych zasadach, jako że z założenia koszty te ostatecznie miał ponosić inny podmiot, jak też dokonał cesji wierzytelności z tego tytułu na powoda, który wcześniej zaproponował koszt najmu. Wskazać też należy na obowiązki poszkodowanego w zakresie minimalizowania szkody /art. 354 § 2 kc, 362 kc i 826 § 1 kc/. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody. W realiach przedmiotowej sprawy tym bardziej nabral znaczenia obowiązek oceny czy normalnym następstwem czasowej utraty przez poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu była konieczność poniesienia kosztu najmu pojazdu zastępczego właśnie w dochodzonej przez powoda wysokości, co należy podkreślić, odbiegającej od średniej dla pojazdów tej klasy na lokalnym rynku. Nie można dopuścić do sytuacji, gdy podmiot świadczący usługi najmu pojazdów zastępczych na czas naprawy samochodów uszkodzonych wskutek kolizji drogowych oraz poszkodowany, będą mogli poprzez swoje czynności dowolnie kształtować i generować koszty, których zwrot następnie będzie dochodzone w ramach odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że w konsekwencji nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem przy tym rozsądnej i mającej uzasadnienie proporcji między prawem wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w myśl art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w pkt I, częściowo uwzględniając apelację, co do pozostałej części ją oddalił po myśli art. 385 kpc. Konsekwencją zmiany pkt I była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, stosownie do treści art. 100 kpc. Sąd rozstrzygając w tym zakresie uwzględnił koszty powoda w wysokości 719 zł, koszty pozwanego - 600 zł tj. łącznie 1319zł, przy uwzględnieniu proporcji w wyniku procesu -54% /46 %

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego Sąd orzekł stosownie do treści art. 108 § 1 kpc i proporcji uwzględnienia apelacji 46%, przy poniesieniu przez pozwanego 702 zł kosztów postępowania apelacyjnego.